

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVIII. évfolyam 10. szám

2024. október

*„Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem
fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a
te hűséged!!”*

Jeremiás siralmi 3:22-23

Egyházunk 2024. évi jeligéje:

„Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!” II. Korintus 5:20

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

6-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** istentisztelet lesz: **Kurdi Zoltán** Pécsen és Siklóson, **Sztupkai Mihály** Hidason hirdet igét

13-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: igét hirdet **Schauermann Tamás** Pécsen és Hidason

20-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **Aratási hálaünnep** lesz: házigazda **Dr. Khaled László**, vendég igehirdető **Hanula Hanga**

27-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Sztupkai Mihály** hirdet igét Pécsen és Hidason.

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.

Csütörtöki **házikör** 17 órakor változó helyszínnel

Csütörtökön este 18³⁰ órától **ifjúsági óra**

Pénteken 16³⁰ óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban a könyvtárban (Köztársaság tér 2/b.)

Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**

Pécsett a vasárnapi **istentiszteleteket** közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:

<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy

<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

*„Jöjjetek Krisztust dicsérni, / Bízó szívvel hozzá térni,
Énekekkel zengve kérni, / Krisztus népe, jöjjetek.”*

Születésnaposoknak

Adj nekünk szilárd elhatározást és erőt ahhoz, hogy megtaláljuk és járjuk a békeség útját. Segíts tennünk azért, hogy otthonainkat és környezetünket békés légkör uralja. Hadd lássa meg a világ abból, amilyen szeretettel bánunk egymással, hogy a békeség forrása te vagy.

Petros belga atya

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a hétköznapjaikban!

Néhány gondolat az aratási hálaünnephez

Ismét itt az ősz. Ez az az időszak, amikor ünnepi istentisztelet keretében emlékezünk meg évente mindarról az ajándékról, amit az Úrtól kaptunk az elmúlt esztendőben.

Faluhelyen voltam gyerek, és kis gyülekezetünkben mindig nagy ünnep volt az aratási hála-istentisztelet. Mindig szépen feldíszített asztal és ablakpárkányok ékesítették imatermünket. Mindenki igyekezett terményeiből a legszebb példányokat elhozni, hogy azok részei legyenek a díszítésnek. A résztvevők körét a helybéli más felekezetű gyülekezetek tagjai és a bonyhádi baptista körzetből érkező testvérek bővítették. Az ünnepi istentiszteletet a vendéglelkészek prédikációi, köszöntései, szavaltatok és énekkari szolgálatok gazdagították. Ezt a szép hagyományt ápoljuk a pécsi gyülekezetünkben is évről évre, kicsit szűkebb résztvevői körrel, de hasonló tartalommal, idén október 20-án.

Az aratási hála-istentisztelet megünneplése őszyövetségi időkre nyúlik vissza, Izrael három fő ünnepének egyikeként.

A három fő ünnep:

- a Pászká (nálunk a Húsvét)
- az aratás ünnepe (nálunk a Pünkösöd)
- a betakarítás ünnepe (nálunk Aratási hálaünnep)

Mindhárom fő ünnep eredetileg aratási ünnep volt.

- A Pászkát az árpa aratás kezdetekor ünnepelték, de egyúttal az Egyiptomból való kivonulásra is emlékeztetett. Ehhez az ünnepi körhöz

kötődik az újszövetségi időkben az Úrvacsora is, amit az Úr Jézus hagyományozott ránk.

- Az aratás ünnepe 7 héttel később zajlott, ez a búza aratás megkezdésének ünnepe volt, itt emlékeztek meg a törvényadásról is. Ezen az ünnepen történt meg a Szentlélek kitöltése.

- A betakarítás (lombsátor) ünnepe, a gyümölcs és szőlő szüret ünnepe. Ez ősszel zajlott, és ez alkalommal emlékeztek meg Izraelnek a pusztai vándorlás során való megtartatásáról is.

Az elmúlt időszakban az Útmutatóban kijelölt ige V. Mózes 26. része volt. Ez az igehely tulajdonképpen a „második törvény” (görögül Deuteronomium) része, és az új termés bemutatásának szabályait írja le.

Néhány fő gondolatot szeretnék kiemelni:

1. *„Amikor bemész arra a földre, amit az Úr neked ad örökségül... vedd a termés legjavát..., melyet Istened, az Úr ad neked.”*

Tekintsük úgy azt a helyet, ahol élünk, hogy azt az Úr adta nekünk szolgálatunk helyéül.

2. *„Vedd a termésnek legjavát..., amit az Úr ad neked.”* (Ennek a termésnek a mennyiségeként a Biblia más helyein a tizedet jelöli meg, de az Úr Jézus az özvegy asszony 2 fillérjét is igen nagyra értékelte, mert az a vagyonának teljes mértékét képviselte.)

A termés legjaváról van szó, nem a maradékról, ami másra úgyszem jónak, hanem az ige arról beszél, ami nekünk is hasznos és kedves.

Az Úr annak csak a kis részét kéri, amit ő adott nekünk. A termés fogalma alatt anyagi javakat, időt, szolgálatot, erőfeszítést is érthetünk.

3. *„Menj el a paphoz”,* tedd le elé kosaradat az ajándékkal, és ezt mondd neki: *„vallást teszek ma az Úr Isten előtt... a pap vegye el kezedből a kosarat és tegye le Istenednek az Úrnak oltára elé”.*

Istennek elsősorban az ő iránta kifejezett hálánkra és szeretetünkre van szüksége. Nagyon fontos, hogy mindig megemlékezzünk az Úr áldásairól, amiket tőle kaptunk és az útról, amelyen ő vezetett, és amelyen ő akar tovább vezetni minket.

Az ószövetségi időkben ezekből az adományokból tartották fenn a templomi papi szolgálatot. Adományaink ma is az Úr munkáját kell, hogy szolgálják. Ebbe tartozik az egyházi infrastruktúra fenntartása és az embertársaink felé végzett szolgálat anyagi részének fedezete is. Akkor

értékes az adományunk, ha azt belső indíttatásból, az Úr iránti hálából tesszük. Ilyen lelkülettel adott „tizedet” (vagy akár-hányadot) akarja és tudja az Úr áldással „vizonozni”.

Nagyon fontos szem előtt tartani, hogy itt nem valamilyen cseréüzlet-ről van szó, hanem szeretetből, feltétel nélküli kölcsönös megajándékozás-ról. Az Úr áldása mindig abban nyilvánul meg, ami minket közelebb visz hozzá. Nagyon sok ember tapasztalata (a mienk is!), hogy mindemellett az Úr az anyagiak terén sem marad „adósa” senkinek. A másik tapasztalat, hogy a neki adott áldozat nem fog nekünk hiányt okozni.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Gyökössy Endre egyik könyvében H-vitaminnak nevezi a hálaadást, mivel ugyanannyira szükséges a léleknek, akár a vitamin a testnek, így a napi hálaadás nem más, mint „egy csepp egészség minden napra”...

Legyünk egészségesek! Legyünk hálásak! Mindenkor, mindenért...

Madagaszkári gyülekezet szolgál az éhezőknek

A körzetünk által is támogatott egyetlen madagaszkári methodista gyülekezet kiterjedt missziós szolgálatot végez. Korábban írtunk arról, hogy a gyorsan növekvő fővárosi, antananarivói gyülekezet iskolákat, árvaházakat működtet.

A képeken láthatjuk, amint néhány hónapja meglátogattak egy éhínséggel, szegénységgel sújtott falut, ahová lelki és testi táplálékot is vittek, a fővárostól 75 mérföldre, Faratanjonába. Dicsőítő énekléssel, evangélium hirdetéssel és élelmiszerek osztásával szolgáltak. A falusiak egyik vezetője így köszönte meg a szolgálatot: „Nagyon boldogok és hálásak vagyunk a madagaszkári methodista egyháznak!”

Soha senki nem tett ilyen fontos dolgot értünk ezen a helyen. A lelkünk és a hasunk tele van, és hálát adunk Istennek, hogy megérintette a szíveteket, és elküldött titeket, hogy táplálékot nyújtson nekünk.”

Továbbra is szeretnénk támogatni madagaszkári testvéreinket, így az október 20-ai aratási hálaadó ünnepünkön befolyó adományokat el szeretnénk juttatni nekik.

KURDI ZOLTÁN

Az idősödő emberek figyelmébe (de másokéba is)

A nap lenyugszik.

Fénye még egyszer fellángol a hegyek felett,
szebben, mint a nap folyamán.

Az éjszaka közeledik.

Azonban az éjszaka is jó,
ha van itt valaki, aki azt mondja, hogy:
Veled vagyok.

Uram, így gondolkodom, ha jön az este:
Maradj velem!

Őrizz meg

az éjszaka hallgatag óráiban!

Fáradt vagyok a sok erőlködéstől és gondtól.

Hadd találjak nyugtot

Benned.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Mindenki magából indul ki

„...ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata...!” Róma 12:2

„Én nem vagyok olyan, mint te...!” - csattant föl a lány. Érezte, hogy a barátnője mindent a saját szemüvegén keresztül néz, és eszébe sem jut, hogy bárki másképp lássa a helyzetet. A jelenetet a képzelet szülte, mégis ismerős lehet. Sokszor fel sem merül, hogy egy eseményt vagy egy embert valaki nem úgy lát és értékel, mint mi. Azt várjuk, sőt elvárjuk, hogy mindenki ugyanúgy gondolkodjon, ahogy mi, és nagyon meg tudunk

lepődni, amikor a gyerekünk, házastársunk, barátunk vagy főnökünk ugyanarról egész mást gondol.

Igazodj! - hangzik a vezényszó, s az egyenruhások zsigerből végzik a kötelező mozdulatsort. Felmérik a helyüket a tömbben, és karnyújtással beállítják a kötelező távolságot a többiekhez. Ez kiindulópont az együttmozgáshoz. Hétköznapjainkban nem áll előttünk a vezénylő tisztt, mégis sokszor viselkedünk így. Felmérjük a helyünket, családban vagy munkahelyen, kitapintjuk a többiek véleményét, hozzáállását - és igazodunk. S az így megtalált hely és távolság, bár nem sajátunk, mégis kiindulópontja a véleményünknek, döntéseinknek.

Akár így, akár úgy, kitűzünk egy pontot, s ahhoz viszonyítunk mindent és mindenkit. De a „nekem ne mondja meg senki!” éppúgy hibás kiindulópont, mint a görcsös megfelelni vágyás. Magunkból kiindulva mindenki felett ítélkezünk, gőgössé tesznek erősségeink, másokhoz igazítva pedig bénít gyengeségünk, s közben elveszítjük önmagunkat. Akárhonnan indulunk, a természetünk ősi kisiklása, a bennünk dolgozó bűn miatt mindenképpen utat tévesztünk.

Jézus sohasem igazodott másokhoz, egyedül csak mennyei Atyjához. Ő a teljes valóságot látja, de nem elvárja, hogy mi is ugyanígy lássuk, hanem meg akar minket ezzel ajándékozni. A kereszten kitért karjaival pedig megváltást és befogadást üzen nekünk. Az „Igazodj” parancsa helyett az igaz Isten *igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz* (Róma 3:26). Ami az enyém volt - az életemet torzító bűn -, az Jézusé lett, ami az övé volt - tisztasága és igazsága-, az az enyém. A „csere” készen van, csak hittel el kell fogadnom. Ez a döbbenetes valóság azután kimondatja velünk vezényszó nélkül is: „Igazodom hozzád, Uram. Mit akarsz, hogy cselekedjem?” Ez az a tartás, és ez az a hely, ahonnan érdemes kiindulni.

EVANGÉLIUMOT MINDEN OTTHONBA

A kalapozó világsztár

2007 telének egyik hűvös reggelén, egy baseballsapkás srác sétált be hegedűtokkal a kezében Washington egy forgalmas metróállomására, majd az állomás leghuzatosabb pontján, a bejárat ajtó és a mozgólépcsők közt megállt, szép komótosan kipakolta a

hegedűjét, a tokot maga elé tette a földre kalap gyanánt, behangolta a hangszeret és játszani kezdett. Nagyjából háromnegyed órát muzsikált, a rögtönzött koncertjének műsorán Bach, Schubert és Massenet darabjai szerepeltek. Ez idő alatt majdnem 1100, többnyire munkába siető ember haladt el mellette. A hegedű csodás hangjai szabadon szárnyaltak a forgalmas metrómegállóban, az emberek pedig - mint általában minden hétköznap reggelén - leszegett fejjel jöttek-mentek, siettek-rohantak a dolgukra.

Nagyjából három perc kellett ahhoz, hogy a reggeli csúcsforgalomban valaki egyáltalán észrevegye a hegedűst: egy jól öltözött középkorú férfi egy kicsit lelassított mellette, szemügyre vette őt, mintha csak azt kérdezte volna magától: „Jól látom, ez most itt tényleg bazsevál?”, majd rohant tovább a dolgára. A negyedik percben dobtak először pénzt a tokba: egy hölgy lassítás nélkül haladt el a hegedűs mellett, és 1 dollárral jutalmazta játékát. Néhány percre rá egy fiatal férfi állt meg, hogy a falnak támaszkodva hallgassa pár percig Bach muzsikáját. Aztán az órájára nézett, és gyorsan tovább haladt. A 10. perc tájékán egy hároméves forma kisfiúcska állt meg, és tátott szájjal hallgatta a muzsikát, de az anyukája továbbtaszigálta őt, mert nyilván siettek valahová. A kisfiú újra megállt, hogy hallgassa a muzsikát, de az anyukája szabályosan elvontatta őt a helyszínről, ám miközben kéz a kézben továbbhaladtak, a fiúcska míg csak tudta, visszafelé nézve bámulta a hegedűst.

A háromnegyed óra alatt, amíg a fiatalember hegedült, mindössze hét ember állt meg, hogy legalább egy perc erejéig hallgassa a muzsikát. 27-en dobtak valamennyi pénzt a hegedűtokba (legtöbbjük megállás nélkül, csak úgy siettükben), így összesen 32 dollár jött össze a rögtönzött aluljáró koncerten. (Igaz ebből 20 dollár egyetlen nagylelkű hölgy adománya volt.)

Amikor befejezte a játékot, a fiatalember elpakolt. Senki nem tapsolt, senki nem éljenzett, senkit nem érdekelt az egész, és senki nem ismerte fel, hogy ott, abban a huzatos aluljáróban a világ egyik legnagyobb hegedűművésze, Joshua Bell muzsikált, mégpedig a 3,5 millió dolláros (több mint egymillió forintot érő) Stradivari hegedűjén. Egyébként a 20 dollárt az a hölgy adta neki, aki az 1100 ember közül egyes egyedülként felismerte őt, ugyanis ismerte és szerette a nagy művészt és művészetét. Egészen különös ez a történet!! Joshua Bell, a világ egyik legnagyobb muzsikusa egy 3,5 millió dolláros hegedűn játszik egy lepattant nagyvárosi aluljáróban, és

gyakorlatilag a kutyát sem érdekli az egész! Külön érdekes, hogy Bell pár nappal korábban Bostonban lépett fel teljes telt ház előtt, ahol - ahogy mondani szokás - még a csilláron is lógtak az emberek, pedig 100 dollár volt az átlagos jegyár.

Nem olyan ez, mint amikor az emberek egymást taposva tolonganak a méregdrága jegyeiket szorongatva, hogy pár másodperc erejéig ránézhesenek Leonardo da Vinci Mona Lisájára? Ha meg valaki kitenné ugyanezt a képet a belvárosi sétálóutcán kipakolt giccses tájképek és gagyi portrék közé, az emberek zöme ugyanígy elsétálna mellette. (Ha ez nem lenne elég szomorú, tegyük hozzá, hogy ennek a fordítottja is igaz: mennyi értéktelen gagyit, csillivilli kultúrmocskot sóznak az emberekre, csak mert jó marketinggel, agresszív promócióval tolják le a produkciókat az arra kaphatók torkán.)

Joshua Bell aluljáró koncertjét egyfajta tudományos kutatásként a The Washington Post napilap szervezte meg, hogy megvizsgálja, hogyan reagálnak az emberek arra, hogy felbecsülhetetlen értékkel találkoznak egyszerű, hétköznapi körülmények közt. Az eredmény pedig önmagáért beszél, legtöbbször tényleg ilyenek vagyunk. Leszegett fejjel megyünk a dolgaink után, és közben nem vesszük észre, ahogy elrohanunk az igazi értékek mellett. Azért nem, mert sokszor nem is ismerjük fel, mi az, ami igazán fontos, valóban értékes. Illetve felismerjük, de csak utólag, amikor már késő.

Szülőkként sokszor a gyerekeinkkel kapcsolatosan is csak túl későn értjük meg, hogy ők tényleg nem a mi tulajdonaink, hanem otthonaink kedves vendégei, akiket egy rövid időre ránk bízott a gondviselés, hogy mi vigyázzunk rájuk. Ezt akkor értjük meg igazán, amikor kirepülnek a szülői házból, és rájövünk, milyen kevés időt töltöttünk velük, miközben hajtottunk, gályáztunk, és azzal mentgettük magunkat, hogy „valamiből meg is kell élni ám”.

Az egészségünkre sincs időnk, mert rohanni, sietni, melózni kell. Olyanok vagyunk, mint az egyszerű favágó, aki tompa élű fejszével csapkodta a fák törzseit, ezért alig haladt a melóval. Amikor aztán a barátja megkérdezte tőle, hogy miért nem élezi meg a fejszét, azt mondta, azért nem, mert olyan sok fát kell kivágnia, hogy nincs ideje az élezésre. Bárcsak ne akkor vennénk észre, hogy milyen fontos lett volna megállni egy percre, és időt, energiát szánni testünk és lelkünk egészségére, mikor már késő! Mert amint mi elmegyünk az alkalmas idők mellett, úgy

megy el az idő is mellettünk. Gyökössy Bandi bácsi szerint a nagyszülők, szülők sírjára tett hatalmas, méregdrága koszorúk sokszor a lelkiismeret-furdalás szomorú emlékművei. Azt az 50-60 szál koszorúba font virágot nem inkább szálanként, és még életükben kellett volna odaadni nekik?

A Joshua Bell-féle kísérlet 2000 évvel ezelőtt már egyszer - majdnem ugyanígy - lejátszódott. Azt ugyan nem a Washington Post szervezte meg, de érdekes egybeesés, hogy a főszereplőt akkor is Joshuának hívták, igaz, arrafelé ezt a nevet így ejtik: Jeshua. Ez a Jeshua kiállt a kor legforgalmasabb utcáira, tereire, és olyan csuda dolgokat, isteni igazságokat mondott, amelyeket sem előtte, sem utána senki. Azt is mondta magáról, hogy ő Isten Fia, és hogy azért jött, hogy elmondja: az Isten szeret, szerető menyeyei Édesapa, és ez az Atya szereti, és hazavárja bűnös, elkóborolt tékozló fiait. Jeshua betegeket gyógyított meg, halottakat támasztott fel, áldást és békességet sugárzott maga körül, bármerre járt. Ám a 3 év alatt, mert hogy ennyi szolgálati idő adatott neki, tucatnyi kétkezi munkáson, halálszon, meg néhány lecsúszott, kétes alakon kívül nem sokan értékelték őt. Elmentek mellette, mert nem ismerték fel, hogy az egyszerű vándor rabbi kicsoda is valójában. Pedig ezen felismerésen múlik minden!

Most újra advent van. Ráadásul karanténba van zárva a világ teljes lakossága.

Nem lehet, hogy valaki azért állította meg az egész világot a reggeli csúcsgalamban, hogy végre álljunk meg egy percre, és hallgassunk bele ebbe a csodálatos, égi muzsikába?

Egyébként Joshua Bell azt mondta utólag, hogy egész jó móka volt az aluljáróban játszani, kifejezetten élvezte a dolgot, és 45 perc alatt 32 dollcsit keresni nem is olyan rossz. „Ebből egész jól megélnék - mondta -, és még menedzsert sem kéne fizetnem.”

BOLYKI LÁSZLÓ: A LÉLEK HÚRJAI

Mennyei csend

Mennyei csend
a pokoli zajban.
Ez vagy te, Uram,
és engeddd, hogy halljam,

Ámen

csended mit üzen,
mire tanít meg,
és legyen fülem rá,
hogy értselek téged.

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

Hasznos

Erő és segítség. Érti-e ön is, hogy éppen erre van fokozódó mértékben szüksége? Isten ígéretet tesz erre, mert ismer minket. Ezzel az ígérettel közeledhet az élet kihívásai felé, mert Isten találkozni tud azzal, amely önben félelmet kelt. Lehetősége van arra, hogy függjön tőle. Ő nagyon kívánja azt, hogy bízzon benne, mert ő akar az ön Istene lenni. Mi lenne, ha ily módon saját félelmét ki tudná cserélni az ő erejére és segítségére? Ez lehetséges. Isten ígérete érvényes.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Vigasz a szenvedésben

Egy ősz hajú asszony áll előttem.

- Megszoríthatom a kezét?

Először nem tudom, mire véljem. Ennek ellenére kezét szorítunk.

- Megtudhatom, miért?

Fátyolos hangon meséli:

- Amikor ifjúsági evangélizációt tartott nálunk, mindent megtettem, hogy fiamat rávegyem, hogy legalább egyszer elmenjen. Évek óta minden kapcsolatot megszakított a keresztényekkel, és most is talált mindig valami kifogást, akárhogy könyörögtem neki. Utolsó este azért mégiscsak elment. Aznap éjjel sokáig vártam rá, csak nem jött. Végül, jóval éjfél után lépéseket hallottam.

Másnap reggel teljesen más arca volt a fiamnak. Amikor a konyhában a kávéját készítettem a reggelihez, éreztem, hogy vállamra teszi a kezét.

- Anyám - mondta - ennek a kicsapongó életnek vége. Most már elhiszem, hogy Isten törődik velem és értelmet adott az életemnek. Megtértem és megtaláltam az Úr Jézust.

Így hallgatta meg Isten az imádságomat.

Csak három napig élhetett az új élet örömeiben. Amikor este hazajött a munkából, egy részeg teherautó vezető elgázolta. Másnap meghalt. Halála előtt így szólt hozzám: - Anyám, nem halok meg túl hamar, hiszen már ismerem az Úr Jézust!

Az evangélista megindultan szorított kezét az anyával. Az evangélista előtt hirtelen megjelent a fiú képe. Éjfél után kopogott az evangélista

lakásának ajtaján. Amikor ajtót nyitott neki, és fel akarta gyújtani a szobában a villanyt, így szólt: - Kérem, ne gyújtsa fel. Hiszen nem tudja ki vagyok. Könnyebb nekem, ha a múltamat sötétben teszem le.

Egy csendes óra következett. Mielőtt elment, így szólt: - Most már felgyújthatja a villanyt, többé nem kell szégyellnem magam.

Most az anya áll előtte. Fáradtan, de megvigasztalva ment el. Bezzel egy mondata jutott eszembe: „Káin több mint száz évet élt és városokat épített, de minden cselekedete békétlen szívből jött. Nyughatatlan volt, mindig menekült, és megérett a pokolra. Ábel csak néhány évet élt. Élete virágjában ragadta el a halál, de megérett a mennyországra.” Ha egy ember megérett az örökkévalóságra, sohasem hal meg túl hamar!

HEINRICH KEMNER - EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK

Hallom a hangját

Ezt mondja:

Ne félj

Semmi sem tud kidönteni téged,

Urad kezében vagy,

és állva is fogsz maradni abban.

Még azt is mondja:

Ne félj

Engedd el magad!

Van itt valaki,

aki fel fog fogni téged.

Azt mondja:

Megállni tudni,

elengedni magam -

Ez a kettő együtt

a nyugodtság titka.

A békeség titka.

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Nem felejt el!

*Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya,
nem könnyörül-e méhe gyermekén?*

*De ha ő meg is feledkeznék, én akkor sem feledkezem meg rólad!
Íme, a tenyerembe véstelek be. (Ézsaiás 49,15-16)*

Kicsit aggódom a memóriám miatt. Tegnap a boltban hagytam a bankkártyámat. Aztán megpróbáltam kicserélni egy rossz méretű terméket, de csak otthon vettem észre, hogy pontosan ugyanazt vettem meg. Aztán ma az előtérben hagytam a mobiltelefonom, amikor átvettem a postát. Szerencsére, valaki utánam hozta.

A feledékenységem emlékeztet arra, hogy Isten csodálatos módon nem feledkezik meg rólunk. Isten nem téveszt minket szem elől, odafigyel ránk. Isten pontosan tudja, hogy hol vagyunk, és mire van szükségünk.

Isten azt is mondja nekünk, hogy ne féljünk. A félelem meg tud bénítani, de emlékezzünk arra, ha megkaptuk a szabadulás ajándékát, akkor meg vagyunk váltva. Isten ismeri a körülményeinket, tehát nem kell félnünk. Bízhatunk abban, hogy Isten megadja, amire szükségünk van. Ha saját magunkra és a jelenlegi helyzetünkre koncentrálunk, könnyű elfelejteni a múlt áldásait és félni a jövőtől. De Isten arra emlékeztet, hogy hitünkkel arra az Egyre összpontosítsunk, aki nem fog minket elfelejteni.

Drága Istenünk! Köszönjük, hogy sosem felejtet el, kik vagyunk és mire van szükségünk. Segíts, hogy ne félelemben, hanem hitben éljünk! Ámen.

Nem félek, mert Isten sohasem felejt el engem.

DEBORAH MANERA (ONTARIO, KANADA)

Veled van Istened, az Úr, ő erős, és megsegít.

Boldogan örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked.

Zofóniás 3:17

Megbocsátás

*És amikor imádkoztok, bocsássatok meg annak,
aki ellen valami panaszotok van,
hogy mennyi Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket. Márk 11:20*

Miért kellene megtartanunk mások bűneit, amikor a mi bűneinket a tenger mélyébe vetették?

Egy farmon jártam vendégségben Kansas hatalmas prérijén. Milyen messzire nyúlik a horizont mindkét irányba! S milyen tiszta a levegő! Mi, hollandok, hozzá vagyunk szokva, hogy a légkör miatt a színek és vonalak tompák. Itt viszont minden tisztán látható háromszáz méterről vagy még messzebből, és úgy tűnik, mintha közel lenne. Amikor lemegy a nap, a pajta, a tehének, s még a címeres kukorica árnyéka is élesen és tisztán látszik.

A család, melynél megszálltam, nagy volt, és én mindig különösen jól érzem magam, amikor egy tipikus amerikai család életébe csöppenek. A legfiatalabb lányuk épp a középiskolát végezte, és úgy terveztük, hogy mindannyian elmegyünk a diplomaosztásra a következő héten.

Mindannyian? Valami azzal fenyeget, hogy tönkreteszi a boldog alkalom örömét. Hónapok óta tartott az apa és legidősebb fia között egy viszály. Egy dühös pillanatban az apa ajtót mutatott a fiának, és megtiltotta, hogy még egyszer átlépje a küszöböt. Az anya mondta el nekem bizalmasan az egész történetet. Számára az érettségi ünnep nem lett volna öröm.

- A fiamnak van egy farmja nem messzire - mondta -, de biztos vagyok benne, hogy nem akar eljönni.

Imádkoztunk együtt ezért, aztán vártam a lehetőségre, amiről tudtam, hogy Isten el fogja készíteni számomra.

Volt jó néhány érdekes élményem a farmon. Segítettem traktort vezetni, s bár a gazda ott állt mögöttem, azért én nagyon büszke voltam rá, hogy a sarkokat olya pontosan fejeztem be.

Egy délután elmentem lovagolni. Az egész család engem nézett, ahogy lóra szálltam. A lovat nehezen lehetett kezelni, teljesen figyelmen kívül

hagyta a kantárt, odasétált az itató vályúhoz, és nekilátott inni, azután meg a lábát is beletette. Mindent megtettem, amit tudtam, hogy a fején át előre ne bukjak. Végre mindannyiunk erőfeszítésével a lovat az útra tereltük. Az első lovaglóléckém miatt sok élcelődő tanácsot és nevetést kellett elviselnem. De ha már az úton voltunk, minden rendben ment. A ló nyugodtan lépkedett. Ott nyújtózott előttem az egész préri, s én mélyen belélegeztem a tiszta levegőt. A kukorica suhogott, a szél a hajammal játszott.

Milyen gyönyörűség lóhátról nézni szét az egész világon!

Aztán a gazda odalovagolt hozzám, s mielőtt még észre vehettem volna, ott volt a lehetőség, amiért imádkoztunk.

- Imádkozott már valaha így: „Bocsásd meg vétkeimet, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőnek? - kérdeztem tőle. - Tudja, mi lett a bűneiből? Ha hisz Jézus Krisztusban, és hozzá tartozik, akkor a bűnei a tenger mélyére lettek vetve, mégpedig az nagyon mély. Ő viszont azután azt várja magától, hogy megbocsássa a fia bűneit, és vesse azokat a tenger mélyére. Csak képzelje el, hogyan érezne, ha lenne egy másik háború, és a fiának be kellene vonulnia, azután elesne a harctéren. Nem gondolja, hogy most azonnal meg kellene bocsátania? Ugyanazt a szeretetet, mellyel Isten szereti magát Krisztus Jézusban, kitölti a szívébe az ő Lelke által. Ha megnyitja a szívét, hogy befogadja, akkor az ő szeretete a maga szeretete lesz, az ő megbocsátása pedig a maga megbocsátása.

A beszélgetés során végig azért imádkoztam, hogy a keserűség szelleme ne győzzön abban a konfliktusban, mely a gazda szívében zajlott.

Miután egy ideig csendben lovagoltunk, hirtelen megszólalt:

- Ma este meglátogatom a fiamat. Eljönne velem?

Így tettünk. Az idős ember egy kicsit kényelmetlenül érezte magát, amikor a házba léptünk. A fiú meglepetten nézett fel. Azután az apa a fiatalember vállára tette a kezét és - jól hallottam? - azt mondta:

- Fiam, meg tudsz nekem bocsátani?

Megfordultam, és gyorsan a ház másik oldalára mentem, de még hallottam a fiú válaszát:

- De apám, nekem kéne bocsánatot kérnek tőled!

Az érettségi parti nagyon jól sikerült.

Ha dorgálsz is

Ha dorgálsz is, tedd azt vigasszal,
szólíts meleg, szelíd szavakkal!
Én is tudom: mentségem semmi,
segíts, Uram, ezt elviselni!

„Gondold meg azért szívedben, hogy amint megfenyíti az ember a gyermeket, úgy fenyít meg téged az Úr, a te Istened!” V. Mózes 8:5

FÜLE LAJOS

Számontartott áldások

Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján. (Zsolt 23,6)

Egyik este észrevettem, hogy a nővérem jegyzeteket ír a telefonjába. Kíváncsian odakukucskáltam, mit ír. Egy lista volt azokról a jó dolgokról, amik aznap történtek vele. Egyesével számba vette Isten áldásait. Mikor megkérdeztem, miért csinálja ezt, azt mondta, azért, hogy mindig hálás tudjon lenni Istennek.

2021 januárjától rengeteg problémám volt, egyik baj jött a másik után. Feszült voltam, és emiatt nehéz volt hálásnak lenni. Aztán eszembe jutott, hogyan tartja számon a testvérem az áldásait. Onnantól kezdve én is próbáltam minden este legalább egy dologért hálát adni. Az elején nagyon nehéz volt. Sokáig törtem a fejem, vajon milyen áldás ért aznap? De ahogy teltek a napok, felismertem, hogy Isten áldásai bőségesek. Már nem voltam stresszes. Hálás voltam Istennek és elégedett.

A mai igeszakaszban Dávid Isten jelenlétét ünnepli az életében. Bár sok bajjal kellett Dávidnak szembenéznie, tudta, hogy Isten jósága kíséri élete minden napján. Az életben sok baj, de sok áldás is ér minket. Mindig van miért hálát adni Istennek.

Nyisd meg Urunk a szemünket, hogy meglássuk bőséges áldásaidat, melyekkel naponként elhalmozol! Add, hogy mindig hálát tudjunk adni neked! Ámen.

Milyen áldást kaptam ma Istentől?

LINAWATI SANTOSO - KELET-JÁVA, INDONÉZIA

A négy autó

„Sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból lesz első.” Márk 10:31

Nem tudta megszokni a lakótelepi lakást, bármennyire is örült neki a felesége, serdülő lányával együtt. Nem tudott örülni a kültelki viskó után a teljes komfortnak sem. Úgy érezte, agyonlapítják a falak, a tömértelen beton, összepréseli a szűkfolyosó. Időnként ki kellett menekülnie a szabadba, hogy meg ne fulladjon.

Szerencséjére - hivatali munkája mellett - a gombászás volt a hobbi. Apja, erdész révén, már gyermekkorában minden fajtával megismertette. Még az ellenőri vizsgát is letette. Így volt mire hivatkoznia otthon, ha szabad szombatjain megszökött hazulról. Felesége örömeire többnyire meghozta a vasárnapi ebédrevalót, s ő a környékbeli erdőkben ismét otthon és szabadnak érezte magát.

Mivel előző héten gombanövesztő időjárás volt, szombaton gyűjtőtárisznyájával, néhány szendviccsel és egy kulacs vízzel újra kiszökött a betonkalickájából. Villamossal, HÉV-vel elindult az egyik legtöbb zsákmánnyal és zölddel-csönddel kecsgetető erdő felé.

Messze begázolt kedvenc fái közé, a jól ismert gombalelő helyekre, s nem csalódott: egy óra sem telt el, már dugig volt a tarisznyája. Éppen kifelé csörtetett az erdőből, amikor egy félretolt faág visszacsapódott arcába. Égő fájdalmat érzett bal szemén. Odakapott. Keze véres lett, alaposan megsérülhetett az arca és a szeme is. Kulacsában volt még némi víz; tenyerébe öntötte, és sérült szemével belepislogott. Fájdalma valamivel enyhült, de tudta: sürgősen orvoshoz kell mennie.

Mire kivergődött az országútra, a szűrő kín ismét belemart. Kapóra jött, hogy felesége fehér szalvétába csomagolta a szendvicseket, azzal kötötte át bal szemét, alászorítva megnedvesített zsebkendőjét.

Messze volt a HÉV-állomás. Úgy gondolta, hogy - életében először - autóstoppal kísérletezik. Kiállt az országút szélére, és várt. Egyik kezével a kötetet szorongatta, hogy le ne csússzék, a másikkal integetésre készen várakozott.

Néhány perc múlva feltűnt egy ezüstösen csillogó Opel kombi. Fél szemmel is látta: csak egyvalaki ül benne. Szabad kezével a kötésre mutogatott, majd a város felé, de a kormányánál ülő úr úgy tett, mint aki csak előre néz, és tovább robotott.

A távoli kanyarból máris előbukkant egy vadonatúj BMW. Ketten ültek benne. A kormánynál fehér hajú férfi, mellette elegáns nő. Hátul senki. Ő ismét kettős integetésbe kezdett. A hölgy a férfi felé hajolt, mondott neki valamit, de az megrázta a fejét, s már el is tűntek a másik kanyarban.

Aztán egy rozoga Skoda döcögött elő, benne egy overallos ifjú. Az autó tőle 10 méternyire hirtelen megállt. Gazdája tüstént be akarta indítani a motort, de az csak fel-felhördült, ám többszöri kísérletezés után sem mozdult.

Ő integetve sietett a kocsi felé. Mire odaért, vezetője már kiszállt belőle, s az első ajtót kinyitva, a kormányt fogva tolni kezdte az öreg járgányt; rá se nézve az odasiető autóstopposra, felmordult:

- Maga hátulról nyomja. Mindent bele! - Már hogyné segített volna. Majd beleszakadt, úgy igyekezett. Jó néhány méter után a motor beindult. Vezetője beugrott a kormány mögé, gázt adott, a vén Skoda megugrott. Mire ő felnézett, már el is tűnt a fák mögött, csak fojtogató füstjét hagyta maga után.

Elkeseredve és egyre kínzóbb fájdalommal leejtett gombásztarisznyája után keresgélt az országúton visszafelé. Alighogy felvette, kopott Trabant állt meg mellette, benne három fiatalember. Az egyik kiszólt a letekert ablakon:

- Segíthetünk valamiben?

- Hát volnának szívesek. Megsérült a szemem. Orvosi segítségre van szükségem. Elvinnének a legközelebbi taxiállomásra?

- Természetesen. Még éppen van egy helyünk.

-Hol lakik az orvosa? kérdezte a kormánynál ülő.

A sebesült megmondta.

- No, az nem nagy kitérő, ugye fiúk? - Azok csak bólintottak. A mellette ülő megerősítette arcán, szemén a kötést; közben ő elmondta mi történt vele.

- Gondolja, hogy szombaton, késő délután fogadja a szemorvosa? - fordult felé a másik fiatalember.

- Ha otthon van, azt hiszem. Templomos ember. Segítőkész. Így ismeri mindenki. Már kezel engem, akkor is igen szívélyes volt.

- Reméljük most is az lesz - mondta a vezető.

Megvárták, amíg becsenget az orvoshoz. Az maga nyitott ajtót. Háziköntösben volt, kezében szalvéta. Láthatóan a vacsorától állt fel.

- Jó estét! - köszöntek a fiúk. - Egy gyorssegélyre szorulóhoz hoztunk. Ugye ellátja, doktor úr?

Az rájuk mosolygott, bólintott, s már vitte is befelé a beteget.

Amíg aprólékos gonddal eltávolított a szeméből valamit, majd gyógyszerrel csepegtetett bele, és friss kötést tett rá, a gombász néhány szóval elmondta sebesülésének történetét és esetét a négy autóval.

Már a rendelő ajtajában állt, amikor az orvos elgondolkozva mondta:

- Úgy látszik, így is igaz a példázat: olykor a nagy autók lesznek az utolsók, és a kicsik az elsők...

Aztán kezét nyújtva hozzátette:

- Két nap múlva jöjjön vissza, megnézem a szemét, és ha még kell, átkötözöm.

- Köszönöm, doktor úr, az emberségét. Mivel tartozom?

- Semmivel. Elsősegély volt!

GYÖKÖSSY ENDRE: MAI PÉLDÁZATOK

„A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.” Galáciabeliekhez írt levél 6:9.

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Október 20-án aratási hálaünnepünk van

*Mindenkor örüljétek,
szüntelenül imádkozzatok,
mindenért hálaát adjatok,
mert ez az Isten akarata
Jézus Krisztus által a ti ja-
vatokra. I.Thessz. 5:16-18*

